

LBRIS

We know
books

ENID BLYTON

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Pădurea Fermecată

Ediția a II-a, revizuită

Ilustrații de
Jan McCafferty

Traducere din engleză de
Alexandra Columban

arthur

Cuprins

1 Cum au găsit Pădurea Fermecată	7
2 Prima vizită în pădure	15
3 În Copacul Depărtărilor	24
4 Locatarii din Copacul Depărtărilor	31
5 Tărâmul Călușeilor	39
6 Lună-Plină și lunecuș-alunecușul	47
7 Beth face caramele pentru Lună-Plină	55
8 Joe și Omul de Zăpadă vrăjit	63
9 Casa celor Trei Urși	72
10 Marea bătălie cu bulgări	80
11 Tot mai multe surprize	88
12 Pățaniile Omului de Zăpadă	95
13 Lună-Plină are necazuri	103
14 Haiosul Moș Cratiță	111
15 Moș Cratiță ajunge pe tărâmul greșit!	118
16 Aventuri pe Tărâmul Zguduială	125
17 O invitație de la Lună-Plină și Mătăsuță	134
18 Tărâmul Luați-Poftiți	141
19 Lună-Plină intră în bucluc	150
20 La drum spre școala lui Madam Răsteală	158
21 Ceasul lui Mătăsuță e nespus de istet	167

22	Sus, spre Tărâmul cu Jucării	176
23	Marea încurcătură	186
24	Domnul Um-Bum-Bum	196
25	În castelul lui Moș Crăciun.	207
26	Armata de pricolici roșii	218
27	O noapte palpitantă	227
28	Pricolicii roșii au parte de o surpriză	235
29	Pedepsirea pricolicilor roșii	243
30	Planuri pentru ziua de naștere a lui Beth . .	251
31	Tărâmul Zilelor de Naștere	258
32	Micuța Insulă Pierdută.	267
33	Rămas-bun și înapoi acasă!.	276

Cum au găsit Pădurea Fermecată

Au fost odată trei copii pe nume Joe, Beth și Frannie. Aceștia își petrecuseră toată viața la oraș, însă acum tatăl lor primise o nouă slujbă la țară, așa că trebuiau să se mute cu toții cât mai iute cu putință.

— Ce minunat trebuie să fie la țară! zise Joe. O să învăț totul despre animale și păsări!

— Iar eu voi culege câte flori îmi doresc! adăugă Beth.

— Iar eu voi avea o grădină doar pentru mine, spuse Frannie.

Când sosi ziua mutării, toți copiii erau nemaipomenit de încântați. O camionetă micuță se opri în fața porții și doi bărbați îi ajutară pe tatăl și mama lor să îngrămădească toate lucrurile înăuntru. Când nu mai aveai loc nici să arunci un ac în ea, camioneta o luă din loc; copiii se îmbrăcară și își puseră căciulile pe cap, după care porniră împreună cu părinții lor la gară, să prindă trenul.

— Acum pornim la drum! se bucură Joe.

— La țară, la țară! scanda Beth.

— Poate o să vedem zâne pe-acolo! spuse Frannie.

Cu un șuierat prelung, trenul se urni, lăsând gara în urmă. Cu năsucurile lipite de geam, copiii priveau casele murdare și hornurile lor pierzându-se în zare. Cât de tare urau orașul! Ce minunat avea să fie la țară, unde totu-i curat, cu flori pretutindeni și păsări ciripind prin tufișuri!

— Vom trăi adevărate aventuri la țară! zise Joe. Printre pâraie, pe delușoare și câmpuri întinse și prin păduri întunecate. Ah, cât de minunat va fi!

— N-o să vă distrați voi mai mult la țară decât o făceați la oraș, spuse tatăl. Ba aș putea spune chiar că o să vi se pară destul de plictisitor.

Dar aici greșea amarnic. Doamne, Doamne, prin ce-aveau să treacă cei trei copii!

În sfârșit, ajunseră în gara mică unde trebuiau să coboare. Un hamal somnoros le așeză cele două valize într-un cărucior și îi informă că le vor fi aduse mai târziu. Și duși au fost cu toții, în jos pe uliță, pălăvrăgind zgomotos.

— Oare avem și grădină? se întrebă Frannie.

Însă, mergând spre noua lor casă, copiii erau morți de oboseală și nu se mai sinchiseau să scoată vreo vorbă. Căsuța se afla la opt kilometri de gară și, din moment ce tatăl lor nu-și permitea altceva decât

mersul pe jos, drumul părea într-adevăr foarte lung. Pe-acolo nu trecea niciun autobuz, așa că cei mici își târau obosiți picioarele, visând la un pahar de lapte cald și la un pat moale.

Ajunseră în cele din urmă și – oho! – efortul le fusese răsplătit cu vârf și îndesat: căsuța era de-a dreptul încântătoare. Zidurile erau îmbrăcate cu trandafiri agățători roșii, albi și roz, iar ușa de la intrare era înconjurată de o ghirlandă de caprifoi. Era minunat!

Camioneta era deja în fața porții și doi bărbați duceau mobila în căsuță. Tatăl rămase să le dea o mână de ajutor, iar mama aprinse focul în bucătărie, să le pregătească tuturor o băutură caldă.

Erau așa de obosiți, încât nu mai erau în stare de nimic altceva decât să bea o cană cu lapte fierbinte, să mănânce niște pâine prăjită și să se vâre iute în paturile pe jumătate făcute. Joe aruncă o privire pe fereastră, însă era prea somnoros să deslușească ceva. Cât ai bate din palme, cele două fete dormeau duse în cămăruța lor, la fel și Joe, de altfel, în odaia lui și mai strâmtă.

Ce bucurie să te trezești dimineața cu soarele strălucind prin ferestruici! Nu le luă mult lui Joe, Beth și Frannie să se îmbrace. Într-o clipită, erau în grădină, zburdând prin iarba care crescuse înaltă și mirosind trandafirii care înțesau curtea.

Mama le pregătise ouă, iar copiii înfulecară cu poftă micul dejun.

— E minunat la țară! exclamă Joe, privind pe geam la dealurile îndepărtate.

— Putem crește legume în grădină, propuse Beth.

— Și ce plimbări fantastice o să facem! adăugă Frannie.

În ziua aceea toată lumea dădu o mână de ajutor pentru a rânduî casa. Tata urma să meargă la muncă a doua zi. Mama spera să se ivească cineva care să aibă nevoie de ajutor la curățenie sau să-i dea de spălat, atunci ar câștiga îndeajuns pentru a cumpăra câteva găini. Ar fi nemaipomenit!

— Voi aduna ouă în fiecare zi, dimineața și seara! se bucură Frannie.

— Haideți să ieșim să vedem ce-i prin împrejurimi, propuse Joe. Putem să plecăm o oră, mamă?

— Da, hai, ștergeți-o, îi zori mama.

Și uite-așa porniră cei trei copii, dincolo de porțița albă, pe uliță, la plimbare.

Cercetară toate cotloanele din împrejurimi. Străbătură voioși pajiștea cu trifoi, invadată de albine. Se bălăciră într-un pârau care susura singuratic sub sălcii, în lumina soarelui.

Și, deodată, se treziră la marginea pădurii. Nu era departe de căsuța lor, pe care o lăsaseră în urmă.

Arăta ca orice altă pădure, doar că verdele copacilor era puțin mai întunecat. Un șanț îngust despărțea frunzișul de ulița năpădită de buruieni.

— O pădure! exclamă Beth încântată. Putem veni la picnic aici, de câte ori vrem!

— Dar are un aer misterios, zise Joe îngândurat. Nu ți se pare, Beth?

— Ei bine, copacii sunt destul de groși, dar nu mi se par diferiți de alți copaci, replică Beth.

— Nu știu ce să zic, își dădu Frannie cu părerea. Zgomotul frunzelor e altul. Ascultați!

Își ciuliră urechile – și Frannie avea dreptate. Frunzele copacilor nu foșneau în același fel ca ale altor copaci din apropiere.

— Ai zice că-și vorbesc unul altuia, spuse Beth. Își șoptesc secrete – secrete adevărate, pe care noi n-avem cum să le-nțelegem.

— E o pădure vrăjită! hotărî Frannie.

Nimeni nu scoase o vorbă. Stăteau cu toții și ascultau.

— Fâș, fâș, fâș, fâș, fâș! fremătau copacii în pădure, aplecându-se prietenește unul spre celălalt.

— S-ar putea să fie zâne și spiriduși pe-aici, spuse Beth. Ce ziceți, sărim șanțul și intrăm?

— Nu, zise Joe. Dacă ne rătăcim? Haideți să cunoaștem împrejurimile înainte să ne avântăm într-o pădure așa de mare ca asta.

— Joe! Beth! Frannie! se auzi glasul mamei venind dinspre căsuța aflată nu departe. E vremea prânzului!

De-ndată, copiilor li se făcu foame. Uitară de neobișnuita pădure și o luară la goană spre noua lor casă. Mama le pregătise pâine proaspătă cu gem de căpșuni, atât de bună, că numaidecât dădură gata o pâine întreagă.

Tatăl intră chiar când ei erau pe sfârșite. Făcuse cumpărături pentru mama, într-un sat aflat la cinci kilometri depărtare, iar acum era flămând și obosit.

— Am cercetat toate împrejurimile, tată! zise Beth, turnându-i ceai într-o cană mare.

— Am descoperit o pădurice minunată, adăugă Joe. Copacii par de-a dreptul să-și vorbească, tată.

— Înseamnă că e pădurea despre care am auzit în această după-masă, zise tatăl. Are un nume straniu, copii.

— Cum se numește? întrebă Joe.

— I se spune Pădurea Fermecată, răspunse tatăl, și oamenii din sat n-ar intra acolo în ruptul capului. Mă amuză să aud așa ceva în zilele noastre. Nu cred că pădurea asta are ceva ieșit din comun. Dar aveți grijă să nu vă aventurați prea adânc în ea, nu care cumva să vă rătăciți.

Copiii schimbă priviri încântate. Pădurea Fermecată! Ce nume grozav! Și fiecareia îi trecu prin cap exact același gând secret: „O să cercetez pe-ndelete Pădurea Fermecată de-ndată ce se va ivi ocazia!“

După ce terminară de mâncat, tatăl îi puse pe copii să trebăluiască prin grădina năpădită de buruieni. Joe trebuia să adune scaieții, iar fetițele aveau de udat straturile neîngrijite de legume. Glasurile lor vibrau de bucurie.

— Pădurea Fermecată! Simțeam noi că e ceva magic în ea!

— Eu v-am zis că sunt zâne acolo! le aminti Frannie fraților ei.

— Ne vom continua cercetările cu prima ocazie! exclamă Beth. O să aflăm ce-și șoptesc copacii ăia! În câteva săptămâni, vom stăpâni toate secretele pădurii!

În acea noapte, la ora culcării, toți trei stăteau la fereastră, uitându-se înspre pădurea întunecată și fremătătoare din spatele casei. Oare ce aventuri îi așteptau în Pădurea Fermecată?

2

Prima vizită în pădure

Cei trei copii nu aveau cum să exploreze Pădurea Fermecată până săptămâna următoare, fiindcă trebuiau să-și ajute părinții, fiecare după puterile lui. Trebuia plivită grădina, trebuiau despachetate hainele, trebuiau aranjate vasele în bucătărie. Să nu mai vorbim câtă curățenie mai era de făcut!

Uneori Joe era liber și ar fi putut merge de unul singur. Alteori fetele erau trimise la plimbare, dar atunci era el ocupat. Niciunul nu voia să plece singur, așa că nu le rămânea altceva de făcut decât să aștepte. La un moment dat, se ivi ocazia.

— Puteți lua prânzul afară astăzi, le spuse mama. Ați muncit foarte mult cu toții și meritați un picnic. Vă pregătesc câteva sendvișuri și puteți să luați cu voi și niște lapte proaspăt.

— Mergem în pădure! le șopti Beth fraților ei.

Și, cu privirile însuflețite și cu inima bătându-le mai să le sară din piept, o ajutoră pe mama lor să împacheteze mâncarea într-un coș.

Și duși au fost! În spatele grădinii era o portiță care ducea spre poteca cu buruieni de la marginea pădurii. Traseră zăvorul și ieșiră în drum. În fața lor se înălțau copacii, pe care îi auzeau vorbind limba lor stranie, de copaci: „Fâș, fâș, fâș, fâș!”

— Presimt că ne-așteaptă multe peripeții, zise Joe. Haideți! Sărim șanțul și – hop! – în Pădurea Fermecată cu noi!

Rând pe rând, copiii săriră peste șanțul îngust. Erau la adăpostul copacilor și cercetau uimiți împrejurimile. Câteva raze de soare se strecurau ici-colo prin frunziș, luminând pământul, însă nu prea multe, căci coroanele stufoase ale copacilor le puneau stavilă. Erau înconjurați de umbră și frunziș verde, în timp ce, în apropiere, o pasăre ciripea iar și iar același cântecel.

— Chiar *este* magic! izbucni Frannie. Simt vraja în jur, tu nu, Beth? Dar tu, Joe?

— Ba da, răspunseră ceilalți, cu ochii sclipindu-le de încântare. Haideți!

O luară în jos pe o potecă înverzită, făcută parcă pentru iepuri, într-atât era de îngustă.

— Haideți să nu ne avântăm prea departe, propuse Joe. Până nu cunoaștem destul toate potecile, e mai bine să nu ne afundăm prea mult în pădure. Fetelor, căutați un loc de popas, să ne așezăm și să mâncăm.

— Uite, fragi! exclamă Beth, îngenunchind și dând deoparte un snop de frunze cărnoase, sub care se zăreau fructele rotunde.

— Hai să culegem câteva pentru picnicul nostru, propuse Frannie.

Așa că se puseră pe cules și, cât ai clipi, își încropiseră o masă copioasă.

— Să ne așezăm lângă bătrânul stejar de-acolo, sugeră Joe. E plin de mușchi moale sub coroana lui. O să fie ca și cum am sta pe niște perne de catifea verde.

Așa că se așezară și își desfăcură sendvișurile.

În scurtă vreme, toți trei mâncau cu poftă, ascultând foșnetul copacilor care-și șopteau neconținut „fâș, fâș“.

În toiul ospățului, ceva deosebit de ciudat le atrase atenția. Frannie băgă de seamă prima.

Nu departe de ei se zărea un luminiș strâmt, cu iarbă moale. Sub ochii ei, crescură niște movilițe. Uimită, Frannie căscă ochii. Movilițele se făceau din ce în ce mai mari. Întreg pământul se ridică și crăpă în vreo șase locuri.

— Ia uitați-vă! zise Frannie încet, arătându-le peticul de iarbă. Ce se-ntâmplă acolo?

Toți trei priviră în tăcere. Și văzură ce era. Șase ciuperci mari țâșneau din pământ, făcându-și loc prin iarbă și ridicându-se vertiginos.

— N-am mai văzut în viața mea așa ceva! exclamă Joe, uimit peste măsură.

— Șșș! zise Beth. Nu scoateți niciun sunet! Aud pași.

Ceilalți ascultară neliniștiți. Într-adevăr, părea să fie tropăit de pași și voci pițigăiate.

— Haideți repede în spatele unui tufiș! îi îndemnă Beth. Oricine-ar fi se va speria dacă ne vede. Pe-aici se-ntâmplă vrăji și noi vrem să le vedem!

În patru labe, se târâră discret în spatele unui tufiș des, luând și coșul cu ei. Se ascunseră chiar la timp, pentru că, exact în clipa în care Beth se așeză și dădu la o parte frunzele ca să poată privi scena pe furiș, apăru o ceată de omuleți cu barbă atât de lungă, că aproape măturau pe jos cu ea!

— Elfi! șopti Joe.

Elfii se îndreptară spre ciuperci și se așezară pe ele. Se pare că se întruniseră pentru o ședință. Unul dintre ei avea o traistă pe care o așeză în spatele

ciupercii care-i servea drept scaun. Copiii nu deslușeau ce se discuta, însă murmurul glasurilor ajungea până la ei și reușiră să înțeleagă câteva cuvinte.

Pe neașteptate, Joe le făcu semn surioarelor lui. Văzuse încă ceva. Fetele, la rândul lor, zăriră același lucru. O creatură hidoasă, un fel de pitic, se furișa tiptil în dosul ciupercilor. Niciunul dintre elfi nu băgă de seamă prezența lui.

— Vrea să fure traista! șopti Joe.

Și chiar asta avea de gând să facă! Își întinse brațul deșirat, iar niște degete numai piele și os se încleștară în jurul traistei, apoi începu să o târască spre un tufiș din apropiere. Joe țâșni în picioare. N-avea de gând să asiste nepăsător la tâlhăria cuiva! Strigă din răspuț:

— Opriți hoțul! Hei, uitați-vă la piticul din spatele vostru!

Speriați, toți elfii săriră ca arși. Piticul țâșni în picioare și o luă la goană, cu traista după el. Elfii rămaseră

consternați, cu ochii holbați, fără a lua însă urma hoțului. Piticul alerga chiar spre tufișul copiilor, fără să-și dea seama că cei trei frați se ascundeau acolo. Iute ca fulgerul, Joe întinse un picior și îi puse piedică piticului grăbit. Și – buf! – la pământ cu el. Trais-ta-i zbură din mână, dar Beth o prinse și le-o aruncă elfilor nespuse de mirați, încremeniți lângă ciupercile lor. Joe încercă să-l prindă pe pitic – dar era prea târziu: acesta se ridicase și se făcuse nevăzut.

Fără a mai sta pe gânduri, copiii se luară după el. Se strecurară printre copaci, ferindu-se de crengi, și, într-un sfârșit, îl văzură pe pitic sărind spre

ramurile plecate ale unui copac înalt, pe care începu să se cațare ager. Copiii se opriră lângă trunchi, cu respirația tăiată.

— Acum l-am prins! strigă Joe. Nu se poate da jos fără să fie prins!

— Uite, vin și elfii, zise Beth, ștergându-și sudoarea de pe fruntea înfierbântată.

Ființele acelea mititele îi prinseră din urmă și făcură o plecăciune în fața copiilor.

— Ați fost foarte buni cu noi, începu cel mai mare dintre elfi. Vă mulțumim că ne-ați recuperat traista. Avem acte importante în ea.